

СВЯТО

Аліна Стеценко

Вона йшла поспіхом додому, маленька і беззахисна, зігнута назустріч вітру, хлюпаючи байдуже по чорним калюжам і тримаючи змерзлою рукою відкриту парасольку. "Дощ збожеволів",— промайнуло в думках, які вже жили завтрашнім днем. Дарма, що сьогодні дощ. Дарма, що до болі темно і холодно. Завтра все буде інакше. Завтра буде сонце, обов'язково, і усміхнене небо. Вона це відчувала. Адже у неї завтра — СВЯТО.

Дощ старанно омивав шибки. "Ну і дурний же ти, дощику — безглузду роботу виконуєш. Я тільки їх вчора помила", — подумала про себе немолода жінка, дивлячись з легким сумом і тихим щастям на фото дівчинки у старому альбомі, яка весело посміхалась їй, точніше фотографу, який робив знімок. Що за думки в голові лізуть? Дзвінок. Тьху, аж перетрусило.

— Так, слухаю.

— Мамо, це я, Таня. Я зараз у тебе буду.

— Донечко...

— Через п'ять хвилин. Цілую.

— Добре.

Мама поспіхом одягла дощовик, чоботи і вийшла на двір відчинити ворота. Дощ не вщухав, вередливий. Через кілька хвилин нічну темінь прорізали фари машини. Як там Танечка казала, чи то Дежо чи Пужо у неї... Понавигадували, мудрені. Не вимовиш. Доїхала, слава богу, рідненька. Така ж бо негода. Чи що трапилося? Не дай, боже.

— Мамо, ви навіщо на двір вийшли? Дощ бо який! Ще занедужаєте. Я б сама ворота відкрила. Я дзенькнула так, щоб попередити. У мене всього 15 центів на рахунок залишилося. Забігалася, забула поповнити. Як ви, мамо? Не хворієте? Таблетки п'єте, що я вам привезла?

— П'ю, п'ю, донечко. А ти як, люба? Така негода...

— Сумувала дуже за вами. Побачити хотіла. Я торт купила.

— Ой, Танечко, Танечко... Заміж тобі треба. Я знаю ти зараз знову сердитимешся, але я вже так онучат хочу... Через місяць тобі...

— Так, мамо, мені буде 30. Ну то й що? Життя тільки починається.

"Життя починається кожен новий рік. У когось. Але не в мене", — натовість подумала гірко Таня і поранила палець ножом, розрізаючи торт. Яскраво червона краплина крові впала на білосніжну кремову квітку. Таня здригнулася.

М'яка мелодія Лорен Крісті 'The Color of Night' розливалася журливо й ніжно по кімнаті і огортала граціозну, струнку, чарівну богиню у сяюче білій сукні нареченої, яка захоплено і до безтями радісно дивилася на себе в дзеркало. Хто б міг подумати, що ця щаслива красуня кілька годин тому пробігла шалено повз тебе темною вулицею, мокра і брудна, як і ти?

Вона кружляла по кімнаті, ледь торкаючись підлоги. За нею підглядавав нахаба-дощ, стукаючи безнадійно у вікно, а ще сором'язливий нічник, злегка опустивши голову... А вона була Королевою. Вона вже бачила завтрашній день, у сліпому блаженстві куштувала мрії, завтра... Легким рухом вона зробила химерну зачіску і задоволено посміхнулася... Завтра вранці вона піде у салон... Завтра вона буде ще краща, незрівнянна... Як дожити до завтра? Вона акуратно одягла сережки і кольє, укотре подивилася в дзеркало, підмалювала уста улюбленою помадою-блиском, усміхнулася, спокусливо закусивши нижню губу, взяла дорогі парфуми, розпилила в повітрі і, сміючись як дитина, кілька секунд танцювала під ароматним дощем, обережно піднявши поли плаття...

Вона згадала дитинство. Вона бігла стрімголов по колосках, щоб встигнути спіймати веселку, яка була так далеко і так близько. Вона хотіла обійняти її своїми дитячими рученятами і більш ніколи не відпускати. Сонце цілувало її рожеві щічки і підганяло своїм промінням, а маленький дощик все ще пестив її розпашіле від бігу обличчя. Вона закривала очі і бачила сонце, і відчувала дотик краплин, і летіла разом з вітром до веселки, і ... впала, спіткнувшись об грудинку землі, і витирала від пилу лице, і ковтала сльози, і дмухала на зчесані колінця... А коли підняла очі — веселки вже не було...

Вона запалила свічку, точніше — тонку нитку, що стояла в "желе" у бокалі — подарунок на Новий рік. Потім налила вино в інший бокал і, цокнувши об "свічку", випила.

З ранку світило яскраво сонце. Майже всі калюжі висохли, немов вчора й близько не було тієї страшної зливи. Однак десь опівдні, несподівано для Тані, знову пішов дощ. Легкий, короткочасний, літній дощ. Таня включила "двірники". Вона їхала від мами у своєму новенькому Пежо і слухала радіо. Як вона могла забути про запрошення на "показову" вечірку кращої подруги, де збереться сьогодні вся їхня "компанія"? Катя вже місяць торочила їй про свого нового бой-френда, в якого закохалася до безтями. Невдале заміжжя не відбило в неї віри в кохання і щастя. Якби вона не прийшла... після цього Лорен Крісті написала хітову пісню до фільму Брюса Вільса "The Color of Night", тобто "Колір ночі". Таня прислухалася до слів радіо ведучого і додала гучності. Зараз буде її улюблена пісня!

Таня під'їжджала до моста. Вона не любить мостів. Колись в дитинстві вона через необережність і цікавість ледве не впала з одного. Біля моста стояла машина швидкої допомоги і міліції. Що трапилося? Таня рвучко зупинила авто. Вийшла з машини і підійшла до однієї жінки, що стояла обабіч і продавала картоплю. Вона ще була у дощовику, хоча дощ вже закінчився.

— Горечко-горечко! Боже праведний, що в світі робиться! Якщо молоді жити не хочуть, що ж тоді нам, старим, робити? Бідолашна дівчина!

Молодий юнак, який проходив повз і бачив, як Таня вийшла з машини, підійшов і сказав похмуро:

— З моста стрибнула молода дівчина. Самогубство.

— У весільній сукні? — само собою вирвалось у Тані. Вона уявила, як це було б красиво.

— Так. А ви звідкіль знаєте? Ви її бачили?

— Ні, — чесно відповіла Таня.

— Ви її знаєте?

— Ні.

Хлопець залишився стояти у здивуванні, а загадкова жінка підійшла до свого Пежо і поїхала геть. Назустріч веселці.

Її життя почнеться завтра.